

Наталія Гриняєва

КЛЕНОВИЙ ЛИСТОЧОК

Наталія Гриняєва
КЛЕНОВИЙ ЛИСТОЧОК

КЛЕНОВИЙ ЛИСТОЧОК

Зоряна зовсім не пам'ятала, скільки днів пройшло з того часу, як вона, знесилена та непритомна, лежала на лаві в пошматованій страшним буревієм хатині. Через зірвані з петель двері та вибиті шибки вікон вітер ганяв по кімнаті посохле осіннє листя...

Важко було навіть думати... Боляче згадувати...

Невже ще кілька днів тому вона, мама й тато ходили разом до струмка купатися? Вона радісно плескалася у воді, а батьки сміялися! Вони були дуже щасливі...

Все враз змінилося, коли вони поверталися додому. Несподівано налетів шалений вітер і їх закрутили чорні вихори з пилу та каменів. Зоряна побачила, як маму якась невидима сила підняла вгору та жбурнула в прірву. Батько стрімголов кинувся за нею та з часом повернувся, несучи на руках її бездиханне тіло.

Надворі все стихло. Природа наче злякалась того, що накоїла...

Мовчки вони повернулись додому, убрали маму у святкове вбрання та поклали на лаву під образами, і всю ніч проплакали, пригортаючись один до одного.

Вранці, після поховання, батько посадив перед собою свою маленьку донечку і почав розповідати, як колись давно зустрів у лісі веселу молоду дівчину, як закохався в неї і як вона відповіла йому взаємністю...

Вони були молоді та наївні й вірили, що кохання подолає усі перешкоди. Коли ж парубок прийшов до батьків нареченої свататись, йому відмовили: хто ж віддасть княжу доньку за якогось селяка...

Молоді люди не стали дослухатись до слів батьків. Потайки вони втекли з містечка і оселились високо в горах, сподіваючись, що їх залишать у спокої. Та, мабуть, вони таки дуже завинили й зараз настав час розплати...

Потім він зняв зі своїх грудей підвісочку- оберіг, одягнув її на донечку й попросив богів захищати дитину від злих сил, бо вона – те єдине й найкраще, що в нього залилось.

Наступного дня, коли Зоряна з татом понесли квіти на мамину могилу, знов налетіли чорні хмари. Як і напередодні вітер жбурляв і трошив усе навкруги. Батько довго й запекло протистояв буревію, захищаючи свою малу, та врешті – решт злі сили перемогли і він бездиханно впав на могилу коханої дружини, прикривши своїм тілом непритомну донечку.

Коли з часом Зоряна отямилась, на вулиці вже була ніч. Тіло батька зовсім захоллоло, в повітрі щось наче дзвеніло – така була гнітюча тиша...

Маленька дівчинка довго не могла вибратись з холодних батьківських обіймів. Як дика тваринка, вона з останніх сил прорилася у рихлій могильній землі, доповзла до пошматованої негодою хатини та, непритомна, упала на лаву, на якій ще день тому лежала мама...

Крізь обірвані двері та вибиті шибки вікон вітер ганяв по кімнаті посохле осіннє листя...

Опритомнівши, Зоряна подумала, що теж хоче бути отаким жовтеньким листочком, щоб безтурботно гойдатися під вітром та нічого не відчувати...

Подумала... і враз стала легкою-легкою й упала з лави дотолу, до купки жовтого листя, бо в ту ж мить перетворилася на осінній кленовий листочок...

Вітер ще довго ганяв листя по підлозі та нарешті видув його на вулицю і, кружляючи, поніс над землею.

Уже зверху Зоряна побачила під собою тіло тата, який двома руками обіймав мамину могилу. Вітер подув дужче, її закрутило, і батько зник, а перед очима кружляли дерева, земля та небо...

Несподівано загримів грім і почалася потужна злива. По землі потекли бурхливі потоки, які підхоплювали промокле листя і з шаленою швидкістю несли його вниз до ущелини. Десь серед тих

мокрих листочків закрутився і поплив Зорянин кленовий листочок. Стало зовсім темно і холодно...

– Це все?... Я померла? – подумки запитала себе Зоряна та знепритомніла.

Бурхливий потік стрімко летів з гори вниз та, потрапивши в невеличку розщелину в землі, промиваючи собі дорогу, поринув кудись углиб гори і лише згодом, залишивши листя, злився з водами підземної ріки та полинув кудись далі...

А почорніле від води і бруду осіннє листя, збите у щільну купу, залишилось лежати осторонь. Пройшло немало часу, поки на нього звернули увагу підземні мешканці: черв'ячки та різна комахня – і почався такий собі «бенкет».

Аж раптом одна сороконіжка відсахнулася від листяного пирога і перелякано вигукнула: «Зупиніться!.. Погляньте! На цьому листочку блищить оберіг Володаря Гір!..».

Уся громада враз перестала жувати...

Поволі вони почали розтягувати підгнилі листочки у різні боки, і їм відкрився цілий і неушкоджений кленовий листочок жовто-помаранчевого кольору з невеличким яскравим кружальцем посередині.

Їсти всім перехотілось, бо сороконіжка не помилилась: то, дійсно, був оберіг самого Володаря Гір...

Від комахи до комахи, від змійки до вужика чутки про цю дивну знахідку швидко полинули по горі аж до палацу самої Володарки Підземелля.

Велетенський старий вуж-дворецький поволі заповз до зали Володарки та прошепотів про те, що трапилось на березі підземної річки.

Володарка Підземелля саме сиділа перед дзеркалом. Почувши цю дивну новину, вона сплеснула в долоні і на дзеркальній поверхні, як на екрані, відобразився той самий берег, на якому серед бруду лежав жовтогарячий кленовий листочок. Довго вона роздивлялась

зображення і нарешті крикнула, стукнувши посохом об підлогу:
«Прокинься, любий, я хочу його побачити!..»

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Наталія Гриняєва

КЛЕНОВИЙ ЛИСТОЧОК

